

سبز مغز پسته ای

تقدیم به سیما

چون سپیده باز

به ناز

پرده ها ز راز کنار می زند

هر ذرهء سُماریِ سودائیِ سینه ام

نو نویدِ سرزندگیِ جار می زند.

سبز مغز پسته ای

مخملینِ مطلعِ بهار

مهربانِ منادیِ بدایت و بلوغ و بالندگی

هر گوشه بر چهرهء گل و گل و گیاه

ماهرانه آرام لب خال می کشد.

سارِ شاخسارِ روبروی پنجره
شادمان سپرده حدیثِ سرما در خاطره
همسازِ مغنیانِ راغ
در سورِ سپیدار و صنوبر و بلوط و بید
با نرمای نگاه و مهر خویش
در دلم عاشقانه ها ریاب می زند.

Rotenburg an der Fulda

ششم اردیبهشت ماه هزار و سیصد و نود و سه

